

насъ. Често ги гълчяхъ; нъ, охъ! сърдцето имъ ми прощаваше! Колко се трудяхъ да ни убѣдѣтъ, че не сж безъ милость къмъ насъ! и колко имъ бѣше драго да гледатъ че сми сж убѣдили за това, и че ги имами за добри хора!

Слѣдъ като ни напуснж, Шилеръ паднж много пжтя боленъ, и оздравя. Питахми за него съсъ единъ съвсѣмъ синовенъ интересъ. Когато оздравеше, идеше по нѣкоги да се расхожда подъ нашитѣ прозорци. Тогази се искашлювахми, за да го поздравимъ; той подигаше глава, и като погледваше съсъ едно охилване покрито съсъ скърбъ, той казуваше на стражиктѣ, щото да го чуймъ: «Туй сж моитѣ синове.»

Горкиятъ старецъ! Каква мжка осѣщахъ да те гледамъ да влѣчешъ съсъ сила тѣлото си наведено отъ злото, и да не можъ да ти подамъ ржката си, за да те подкрѣпѣж!

По нѣкоги съдаше върху трѣвата и четеше най често книги, отъ които ми даваше. И, за да ми ги напомни, той имъ казуваше заглавието на стражята или като прочиташе нѣщо отъ тѣхъ. По многото отъ тия книги бѣхж календареки прикаеки, или други романи безъ никакво литературно достоинство, нъ сичкитѣ нравственни.

Слѣдъ като опита нѣеолко припадания, той поиска да го занесжтъ на военната болница. Тогази бѣше на едно отчаянно положенъе, и не заминж много и умре тамъ. Той имаше стотина фиорина, плодъ отъ многото му спиствия. Сичкитѣ бѣше ги заелъ на военнитѣ си другари. Когато се видѣ на свѣршване, повика приятелитѣ си, и имъ каза: «Нѣмамъ роднина; нѣка сѣки отъ васъ да държи онова, което има уржцѣтъ си. Искамъ отъ васъ само да се молите за мене.»